

— Здравей! — извиках аз в момента, когато стените на зданията вече се сблъскваха с мене

— Здравей, другарю!

Отворих вратата, веднага втърках штепсела и осветих входната врата. Етапът е преминат.

Набързо се съблекох и веднага помислих, че завода има тоже своята дяволия, железна подмамка.

Нещо твърде хубаво и забавно — грамадно трябва да се роди под тези греди и кумини. Отвориха се вратите и в течение на пет минути влезна цялата нощна смена.

Неколцина, мои мили приятели и съседи по работа, силно се смееха.

— А великолепна дяволия, знаеш, ти идва на ум! — обърна се един от тях към мене.

— Да, по някога в този ковчег е и страшно, и любопитно.

Третият другар, малко още познат на мене, счете за дълг да подметне на двамата ни:

— Ако ще трябва да се полудява, деца, хайде всички заедно.

— Е, хайде на работа. Дано стане тая дивотия.

Двадесет пеши в миг запламтяха, двадесет виолетови огнени ветрила извиха се надлъж край стената на нашата ковачница. Отвориха циментировачните вани и заедно с шума, по завода се разля шепота на течната лавина. По команда сякаш излезнаха редици спойвачи. В бели асбестови костюми те пропълзяха под старите котли, раздадох се един след друг леките взривове на заварвачните тръбици и грамадната работилница изведнъж потопи всеки говор и смях.

В нашата работилница всичко отиваше както бе нужно. Но дохождаха от другите отделения нови другари, поглеждаха часовника, разменяха си кратко няколко фрази и посочваха на далечните механически ковачници и котлените работници. Дявола действително не ни даваше мира.

Най-сетне неиздържахме и захванахме работа.

Цялата работилница се втурна към грамадните врати на далечните отделения.

Отвориха ги. Слушаме.

— Мърда се! — захриптя един старец.

— Мм... пъхти! — проговори друг, дърпайки се уплашено от вратата.

Но червените млади момчета се окуражиха и отвориха двете врати.

Пред нас се откри черната пропаст на неосветените работилници, безлюдни и хладни. Наредко, като метеори, проблесваха искри и разнасяше се нечовешка въздишка.

Тъкмо в това време се чува залпове от крайцерите. Те сякаш произведоха впечатление.

— Дреболия!

— Хубава дреболия. Двадесет и пет сантиметрова.

И черните работилници пак погълнаха нашето внимание.

Там започваше тропот.

Мерна се сянка.

Искри се отрониха.

